Р Е Ш Е Н И Е
№ 45301

гр. София, 18.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10978** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. Я. Я., [дата на раждане] в Г. с постоянен адрес в Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2844520 от 20.08.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, както и срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2884751 от 20.08.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ в СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. б) ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва заповедите изцяло. Поддържа, че отчетената алкохолна концентрация е завишена поради нарушена бъбречна функция и провеждано медикаментозно лечение. В приложеното възражение срещу АУАН пояснява, че приема лекарства, които според лекуващия го лекар влияят върху бъбречната му функция и нормалната преработка на алкохола. Твърди, че около 12:00 ч. в деня на проверката е изпил една бира от 0,330 л, а в заявлението за връщане на документите – че реално е изпил половината от това количество, като е считал употребата за допустима.

Прави искане за отмяна на двете заповеди.

Ответникът – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата. В писмените бележки поддържа, че актът е издаден от компетентен орган, в установената писмена форма и съдържа необходимите реквизити, фактически и правни основания, осигуряващи правото на защита. Позовава се на

съдебната практика относно възможността мотивите да се съдържат и в предхождащи издаването на акта документи. Счита за доказано, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на алкохол над законовия праг, поради което са осъществени материалноправните предпоставки за прилагане на административната принуда. Излага, че мярката преустановява противоправното поведение и следва да ограничава правата само в необходимия за законовата цел обем, като ѝ приписва и предупредително и превъзпитателно въздействие.
Прави искане за отхвърляне на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема от фактическа страна следното:
На 20.08.2026 г. Л. Я. Я. е управлявал собствения си лек автомобил „Лексус“, рег. № BQL2045, в [населено място] по [улица], от [улица]към [улица]. На пл. „Руски паметник“ не е пропуснал пешеходец, стъпил на пешеходна пътека тип „Зебра“, и е спрян за проверка при № 15 на [улица]. При проверката с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, фабричен № A.-0136, проба № 6032, в 13:35 ч. е отчетена концентрация на алкохол 0,84 на хиляда.
За установеното е съставен АУАН серия GA № 5718614/20.08.2026 г., в който са описани движението на автомобила, проверката и резултатът от измерването. Посочени са нарушения на чл. 119, ал. 1 и чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 ЗДвП.
На водача е издаден талон за изследване № 311804.
На същата дата, въз основа на АУАН, младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ в СДВР, на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП е издал процесните заповеди. Със Заповед № GPAM-2844520 е приложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Със Заповед № GPAM-2884751 е прекратена регистрацията на автомобила за шест месеца и е посочено отнето свидетелство за регистрация № [ЕИК]. Двете заповеди са връчени лично на жалбоподателя на 20.08.2026 г.
С Протокол за химическо изследване № 592/21.08.2026 г. на Специализираната химическа лаборатория при УМБАЛ „Света А.“ – С. АД е установен етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя в количество 0,72 на хиляда.
Представени са Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат ПАМ и кадрова Заповед № 513з-9838/13.09.2024 г. за преназначаване на В. И. З. като младши автоконтрольор I степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
При така установеното съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима – подадена е от адресата на мерките, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащи на съдебен контрол индивидуални административни актове и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с основанията по чл. 146 АПК съдът не установява порок в компетентността. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол или оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. СДВР и полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ са определени да осъществяват контрол по закона на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските

органи от този отдел да прилагат и мерките по чл. 171, т. 1 и т. 2а ЗДвП. Кадровата заповед удостоверява принадлежността на издателя към кръга на оправомощените служители. Двете заповеди са издадени в пределите на материалната, териториалната и персоналната компетентност на органа.
Спазена е писмената форма по чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Актовете посочват издателя, фактическите и правните основания, вида и продължителността на мерките. Позоваването на конкретния АУАН позволява съдържанието им, включително датата на проверката, да бъде преценено.
Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Проверката е извършена в присъствието на водача, АУАН му е предявен и връчен, предоставена му е възможност за медицинско и химическо изследване и той я е използвал. Представил е и писмени възражения. Незабавното прилагане на мерките съответства на преустановителния им характер и на предвиденото в чл. 172, ал. 3 и 4 ЗДвП изземване на документите със съставянето на АУАН. Неизчакването на лабораторния резултат само по себе си не опорочава актовете, тъй като законът допуска първоначалното установяване с техническо средство. Резултатът от кръвната проба подлежи на съобразяване при съдебния контрол съгласно чл. 142 АПК.
Двете заповеди съответстват на приложимия към издаването им материален закон. Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно на водач, управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена по някой от предвидените в закона способи – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При наличие на изследване на кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 ЗДвП установените стойности са определящи. По чл. 171, т. 2а, б. б) ЗДвП на собственик, управлявал МПС с алкохолна концентрация над 0,5 на хиляда, се прилага прекратяване на регистрацията за срок от шест месеца до една година.
Управлението на автомобила от жалбоподателя и собствеността му върху него са удостоверени с АУАН и не се отричат в жалбата, възражението и заявлението. Редовно съставеният акт има доказателствена сила до доказване на противното по чл. 189, ал. 2 ЗДвП. За алкохолната концентрация констатациите в АУАН се подкрепят от разпечатката за проба № 6032, талона, медицинските документи и химическото изследване. По-ниският лабораторен резултат от 0,72 на хиляда е определящ и за двете мерки. Той е над прага от 0,5 на хиляда и не отрича фактическото основание за издаването им. Протокол № 592/21.08.2026 г. индивидуализира изследваното лице и пробите във връзка с талон № 311804, удостоверява съответствието им с изискванията на Наредба № 1/19.07.2017 г. и посочва използвания газхроматографски метод. Съдържанието му се потвърждава от представения пряко от лечебното заведение препис. Съвкупността от тези доказателства установява изискуемата от закона концентрация независимо от първоначалното измерване с техническото средство.
Доводът за завишен резултат вследствие заболяване и лекарствен прием е неоснователен. Медицинските документи отразяват съобщени заболявания и прием на предписани медикаменти, но не съдържат констатация, че кръвното изследване е недостоверно. Възражението и заявлението удостоверяват обясненията на жалбоподателя, но не доказват сами по себе си посочения от него ефект на изброените лекарства върху лабораторния анализ. Не е представено медицинско становище или друго доказателство, поставящо под съмнение конкретния резултат.
Дори да е налице твърдяното забавено преработване на алкохола поради заболяване или лечение, това не заличава обективно установената концентрация. Законът свързва мерките с управлението при концентрация над определения праг, а не с количеството изпита напитка или с индивидуалната скорост на разграждането ѝ. Поради това твърденията за една бира, съответно за

половината от нея, и убеждението, че употребата е допустима, не изключват предпоставките за административната принуда. Субективната преценка на водача не замества изследването по установения нормативен ред.
Пребиваването в Г. и чуждестранната регистрация на автомобила не изключват прилагането на мерки за нарушение, извършено в Б.. Член 18б, ал. 10 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. изрично урежда изпълнението на мярката по чл. 171, т. 2а ЗДвП спрямо собственик на ПС с чужда регистрация без постоянен адрес в страната. Относно свидетелствата за управление от друга държава членка чл. 2, § 1 и чл. 11, § 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО допускат териториално ограничаване на използването им при последващо нарушение, което по националното право обосновава липса на годност за управление, при спазване на съразмерността – в този смисъл Решение от 23.04.2015 г. на СЕС по дело C-260/13, A., ECLI:EU:C:2015:257. В случая установеното управление с концентрация над 0,5 на хиляда обосновава временното ограничение, предвидено за осигуряване на пътната безопасност. То е ограничено по време и има действие за управлението на територията на Б., без българският орган да се произнася по валидността на свидетелството в издалата го държава.
Сроковете са законосъобразно определени. Временното отнемане на СУМПС е обвързано с решаването на въпроса за отговорността и ограничено с максималните 18 месеца, а не е наложено безусловно за целия този период. Решаването на въпроса за отговорността предполага окончателно приключване на съответното производство – в този смисъл Решение № 5474/07.05.2024 г. по адм. д. № 9171/2023 г. на ВАС, VII отделение. За прекратяването на регистрацията са определени шест месеца – законовият минимум. При този срок не се изисква обосноваване на допълнителни отегчаващи обстоятелства, които да оправдаят по-продължителна принуда – в този смисъл Решение № 8477/22.06.2018 г. по адм. д. № 9207/2017 г. на ВАС, VII отделение.
Спазена е и целта на закона. По чл. 171 ЗДвП и чл. 22 ЗАНН мерките осигуряват безопасността на движението и преустановяват и предотвратяват нарушения, създаващи опасност за живота и здравето. При доказано управление с концентрация 0,72 на хиляда временното ограничаване на управлението и прекратяването на регистрацията за минималния срок съответстват на тази цел и на чл. 6 АПК. Те засягат различни възможности за участие в движението – на водача и на конкретния автомобил, и са предвидени да се прилагат при осъществяване на съответните им предпоставки. Твърдяното заболяване и лечение не обосновават изключение от законовия режим. Позоваването на ответника на превъзпитателен ефект не е определящо: законосъобразността произтича от доказаните предпоставки и преустановителната и превантивната цел на мерките, а не от необходимостта жалбоподателят да бъде наказан.
Не се установява основание по чл. 146 АПК за отмяна на двете заповеди, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.
При този изход и своевременно направеното искане на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на СДВР следва да се присъдят разноски по делото в размер на 102,26 евро. Размерът съответства на извършеното процесуално представителство в едно заседание, представената писмена защита и общата фактическа основа на двете оспорвания.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Я. Я., [дата на раждане] , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2844520/20.08.2026 г. и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2884751/20.08.2026 г., издадени от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Л. Я. Я., [дата на раждане] , с адрес: Г., 12355 Б., район Н., Gertrud-D.-Weg № 4, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).
Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: